

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 105:3

Voorlopige redactie-commissie: de professoren P. Deddens, B. Holwerda, H. J. Jager en C. Veenhof.
Het nadrukken van de inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Drs R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Drs D. J. Buwalda, Kampen; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds L. Doekes, Hilversum; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Kampen; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Apeldoorn; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Amsterdam; Mr Dr J. Meulink, Enschede; Drs H. M. Mulder, Kampen; Rudolf van Reest; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smelik, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Grootegast; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visé, Kampen; Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielinga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie: Prof. P. DEDDENS, Spoorwade 7, Kampen; voor medewerkers: rechtstreeks aan hen of aan de administratie.

Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V., Goes. Tel. 2424 — Postrek. Nummer 400040 ten name van „DE REFORMATIE“, GOES.

Abonn.: f 4.50 per halfj., buitenl. f 11,— per jaar; losse nummers 20 cent, alles bij vooruitbetaling. Advertentiën: 20 cent per m.m.

INHOUD: Hoofdartikel: De kerk en haar diensten, 11. — Uit de Schrift: De dienst van de Zoon des mensen en de dienst van Zijn discipelen (Mt. 20:28). — Kerkelijk leven: De nieuwe Kerkorde van de Ned. Herv. Kerk in de praktijk. — Boeken, geleend van Prof. Schilder. — Orgelfonds-Ereschuld. — Op en om 't kerkplein: Groot mannen. — Bij het overlijden van Prof. Schilder: Aan-

— Stemmen uit onze kerken. — Voor 80 jaar: Inkomstenbelasting. — Zending en Evang.: Zendingswerk Oost-Soemba. — Opv. en onderwijs: De plaats der kinderen naar de Heilige Schrift, 3. — Pol. en Soc. leven: De strijd tegen het dirigisme in de maatschappij, 2 slot. — Lit. en Kunst: De Bell-Ringers in 1880. — Groninger Brieven. — Gedicht. — Perschoon. — Kerknieuws.

in het niet verzinken. Dan onderwerpt men zich, zonder zelfstandige toetsing aan het Woord des Heeren, aan wat een synode zegt. De geesten worden niet beproefd. Men leeft uit de gedachte: de synode zal het wel weten! En men zegt, romaniserend: ik ben maar een leek!

Wanneer de Heere reformatie geeft dan wordt dat openbaar ook hierin, dat het ambt der geloovigen tot nieuw leven en nieuwe activiteit komt. We moeten echter bij het ambt der geloovigen nooit vergeten dat ook dit ambt alleen maar recht bedienend kan worden in onderwerping aan het Woord des Heeren, in gedurige gebondenheid aan de Schriften, in buigen van den hals onder het juk van Christus. We moeten niet het ambt der geloovigen gaan zien en gaan bekleeden vanuit de revolutionaire gedachte der volkssouvereiniteit, die de overheden beschouwt als ambtenaren van het volk. Zoo kan men, met een revolutionaire opvatting van het ambt der geloovigen, de volkssouvereiniteit in de kerk gaan huldigen, en de ambtsdragers gaan beschouwen als uitvoerders van den wil des volks: zooals het volk het wil, zoo moet het gebeuren. En wanneer de ambtsdragers dan eischen onderwerping aan het Woord des Heeren, dan spreekt men van hiërarchie in de kerk.

Het ambt der geloovigen is niet: eigen zin willen doen en eigen zin willen doordrijven, maar het is: gebonden zijn aan het Woord, dat Woord kennen en verstaan, het is: den hals buigen onder het juk van Christus, den oppersten Bisschop, en dus ook: aanvaarden de onderwijzing en tucht der kerk, door Christus' ambtsdragers aan ons bedienend in getrouwheid. De ambtsdragers hebben dan niets anders te doen dan naar het Woord des Heeren de sleutelen des hemelrijks te bedienen: Woord en tucht. Die ambtsdragers hebben het recht van binding, maar alleen van binding aan het Woord des Heeren. Wanneer het hart tegen zulk een binding zich verzet, dan worden licht aan het adres der ambtsdragers verwijten gemaakt: dat is binding, dat is hiërarchie! En zoo zoekt het boze hart zich vrij te maken van binding aan het Woord des Heeren met een gemakkelijk ingang vindende leus. Maar dit is de revolutionaire vrijmaking van Psalm 2: Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen.

Diensende de opbouw der broeders, naar de gaven die hun God verleend heeft, als onderlinge lidmaten van eenzelfde lichaam. Wanneer wij ons onderwerpen aan de onderwijzing en tucht der kerk en den hals buigen onder het juk van Jezus Christus, dan zijn we waarachtig één, in eenigheid des waren geloofs, allen en een iegelijk staande in de gemeenschap met Christus ons Hoofd, en dan is er ook onderling gemeenschap in het elkan-der dienen-tot-opbouw met de gaven die de Heere aan een ieder gegeven heeft. Dat is volgens Zondag 21 het tweede stuk van de gemeenschap der heiligen. Die onderlinge gemeenschap is niet dit, dat we vriendelijk en aardig tegen elkander zijn, zooals ook in de wereld de mensen van „beschaving“ vriendelijk en beleefd tegen elkander zijn. De broederlijke liefde, die wij elkander hebben te betrachten, is niet en mag niet zijn een wereldse, humanistische liefde. Wanneer die laatste in de kerk de plaats gaat innemen van de eerste, dan is er een groot bederf in de kerk. Dan wordt de gemeenschap der heiligen de gemeenschap van een knussen, gezelligen kring, waarin we het zoo heerlijk met elkaar kunnen vinden. En wee hem, die die knusse gezelligheid mocht verstoren. Maar de donder van het profetische woord doorbreekt

De kerk en haar diensten (Art. 28 N.G.B.)

HOOFDARTIKEL

XI DEN HALS BUIGENDE ONDER HET JUK VAN JEZUS CHRISTUS

3. Zich onderwerpende aan haar onderwijzing en tucht, den hals buigende onder het juk van Jezus Christus en dienende de opbouw der broeders, naar de gaven die God hun verleend heeft, als onderlinge lidmaten van eenzelfde lichaam.

Het zich voegen bij de kerk houdt in en brengt met zich: zich onderwerpen aan haar onderwijzing en tucht. Dat is iets anders dan wat Rome zegt. Want hier wordt met onderwijzing en tucht der kerk bedoeld de onderwijzing en tucht van het Woord des Heeren. Er staat immers nog bij: den hals buigende onder het juk van Jezus Christus, dat is het juk van Christus' geboden. Rome eischt onderwerping aan de kerkleer en in die kerkleer bindt Rome zich niet onvoorwaardelijk aan de Schriften. Bij Rome is er niet de gestage worsteling om het karakter der kerk als pilaar en vastigheid der waarheid te bewaren door voortdurende confrontatie met de Schriften en reformatie naar de Schriften. Bij Rome is er, los van de Schriften, een soeverein bestaan van de kerk, en wat die kerk leert als waarheid moet worden aangenomen. Het criterium is daar niet: wat zegt de Schrift? maar: wat zegt de kerk? Er moet zijn onvoorwaardelijke onderwerping aan de kerkleer, en wat de kerkleer is dat wordt uitgemaakt door de geestelijkheid. De leden der kerk zijn leken, daarboven staat de geestelijkheid met als top van de pyramide de paus, die onfeilbaar geacht wordt wanneer hij spreekt met ambtelijk leergezag.

Maar wanneer onze vaders spreken over onderwerping aan de onderwijzing en tucht der kerk, dan spreken zij over onderwerping aan het Woord des Heeren. In artikel 7 van de confessie is dat uitdrukkelijk vastgelegd: Men mag ook geener menschen schriften, hoe heilig zij geweest zijn, gelijk stellen met de goddelijke Schriften, noch de gewoonte met de waarheid Gods (want de waarheid is boven alles), noch de groote menigte, noch de oudheid, noch de successie van tijden of personen, noch de conciliën, decreten of besluiten. Want alle menschen zijn uit zichzelf leugenaars en ijdelers dan de ijdelheid zelve (vgl. Ps. 62 vs 10). Daarom verwerpen wij van ganscher harte al wat met dezen onfeilbaren regel niet overeen komt, gelijk ons de Apostelen geleerd hebben, zeggende: Beproeft de geesten, of zij uit God zijn (1 Joh. 1:4). Ingevolg: Indien iemand tot ulieden komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis (2 Joh. vs 10).

Hieruit vloeit dus voort, dat we niet alles wat van ambtsdragers of kerkelijke vergaderingen tot ons komt zoo maar hebben te accepteren, maar dat wij dat hebben te toetsen aan het Woord Gods als den eenigen onfeilbaren regel des geloofs. En is er over-

eenstemming met de Schrift, dan hebben we te buigen. Dan buigen we niet voor de ambtsdragers, maar voor het Woord des Heeren dat door de ambtsdragers bedienend wordt.

De Schrift leert ons, dat we allen het recht en den plicht hebben om te toetsen hetgeen tot ons komt van ambtswege. De in artikel 7 (hierboven aangehaald) genoemde teksten wijzen daar reeds op. Voorts kan nog gewezen worden op hetgeen Paulus zegt tot de Galaten: Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt (Gal. 1:8, vergel. vs 9). Daarin zit opgesloten, dat de Galaten dat kunnen en moeten beoordelen. Zij moeten waakzaam zijn tegen dwaalleeraars. Zij moeten zelfs waakzaam zijn tegenover Paulus. Dat Paulus eenmaal het Evangelie recht heeft verkondigd is nog geen waarborg dat dat altijd zoo blijven zal. Ook wat Paulus verder leert moet getoetst worden aan hetgeen zij vroeger hebben ontvangen.

Ook in 1 Joh. 2 is sprake van het kennen der geloovigen waardoor zij in staat zijn om dwaalleeringen te onderscheiden: Doch gij hebt de zalving van den Heilige en gij weet allen. Onze vertaling heeft hier: gij weet alle dingen, maar zeer waarschijnlijk is „allen“ de juiste lezing. Dat wil dus zeggen: gij zijt allen op de hoogte, gij hebt allen de noodige kennis. Het is niet meer als in de oude bedeeeling, toen slechts enkelen begiftigd waren met den Geest der profetie en kenners waren van het Woord Gods, en die enkelen het volk moesten leeren. Neen, gij weet allen, zonder uitzondering, gij zijt allen op de hoogte. En het verband wijst aan, dat het ook hier gaat over het onderkennen van dwaalleeraars. Voorts schrijft de apostel: Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij die weet, en omdat geen leugen uit de waarheid is.....

..... Dit heb ik u geschreven van degenen, die u verleiden. En de zalving, die gij leden van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van noode, dat iemand u leere..... (1 Joh. 2:20, 21, 26, 27). Gij hebt geen nieuwe openbaringen meer nodig, zooals het volk Gods van de oude bedeeeling telkens nieuwe openbaringen nodig had om den rechten weg te weten. Gij kent en verstaat zelf, zonder profeten, zonder geestelijkheid, het Woord des Heeren. En gij zijt zelf bij machte om te onderzoeken of het naar het Woord des Heeren is wat tot u gesproken wordt.

Deze gave van roeping staat onder ons bekend als het ambt der geloovigen. In de kerk fungeert niet alleen het bijzondere ambt, waaraan dan de geloovigen zich zonder meer en onvoorwaardelijk zouden moeten onderwerpen, maar alle geloovigen staan in een ambt en dragen verantwoording in het kerkelijk leven. Bij Rome is dit totaal verdwenen. En telkens weer, wanneer de kerk tot deformatie komt, in verval raakt, zien we de bediening van het ambt der geloovigen op den achtergrond geraken of geheel en al

De dienst van de Zoon des mensen.... en de dienst van Zijn discipelen

UIT DE SCHRIFT

„Gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.” Matth. 20:28.

Het zit de mensen in het bloed om te heersen en zich te laten dienen. Dat is niet slechts bij enkelen het geval, maar bij allen. Van nature begeren we macht en als we de macht hebben, dan maken we daarvan gebruik. En wie dat niet doet is in het oog der wereld een zot. En op haar standpunt kunnen we haar geen ongelijk geven.

Het is in de wereld immers zo, dat we de keus hebben — nu citeer ik een bekend exegeet — om slagen uit te delen of slagen te ontvangen.

We hebben de keus tussen hamer en nanbeeld. En aangezien het nanbeeld de slagen krijgt en de hamer ze uitdeelt, is ieder er op uit zoveel mogelijk hamer te zijn. Of — om een ander beeld te gebruiken — we willen liever de jager dan het haasje zijn. Dat spreekt — werelds bekeken — vanzelf.

Maar in de Kerk zal het alzo niet zijn. Dat wil de Here der Kerk niet.

Eens kwam de moeder van de zonen van Zebedeüs tot Jezus om wat te vragen. Zij begeerde, dat haar twee zonen naast Hem mochten zitten in Zijn Koninkrijk. Eén rechts en één links. Zij begeerde dus voor haar zonen plaats van eer en macht. Uit die vraag bleek haar groot geloof. Zij geloofde, dat Jezus een Koninkrijk zou stichten. Maar dat geloof werd vertroebeld door de begeerte naar macht en heerlijkheid. Welke begeerte blijkbaar door haar zonen werd gedeeld.

Jezus zegt er direct geen kwaad van. Maar antwoordt, dat het Hem niet gegeven is over de plaatsen in het Koninkrijk der hemelen te beschikken. Daarover heelt de Vader en Die alleen.

Toen de tien andere discipelen merkten, wat de twee gevraagd hadden, werden ze boos op hen. Ze waren er zeer verstoord over.

Dan roept de Heiland hen allen tot zich en onderlicht hen over de gang van zaken in de koninkrijken der wereld en in het Koninkrijk Gods. Hoe gaat het in de wereld toe? De regeerders der volken overheersen hun onderdanen en de groten houden hun onderhorigen er onder. Ze gebruiken hun macht om zich te laten dienen. Ze laten hun onderdanen bloeden voor eigen heerlijkheid. Ze beschikken naar willekeur over leven en dood van de ondergeschikten.

De potentaten van de wereld uit de dagen van Jezus waren vaak echte machtswellustelingen. Zoals bijv. Herodes de Grote en keizer Nero.

„Zo is het onder u niet”, zegt de Here Jezus.

Waarmee Hij wil zeggen: Zo mag het onder u niet zijn en zo zal het niet zijn. Als het zo is dan deugt het niet. Dan is de wereld in de Kerk gedrongen.

Hoe het dan in de Kerk moet zijn? Jezus zegt het zo: „Wie onder u groot wil worden, zal uw dienenaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn”.

Daar zit dunkt mij in dit woord een tikje ironie.

Er is in het koninkrijk der hemelen geen sprake van „groot” willen zijn. Het mag niet voorkomen, dat iemand daar de „eerste” wil wezen. Jezus sluit zich even aan bij de wereldse terminologie. Wil iemand „groot” wezen? Wil iemand „eerste” zijn? Prachtig, prachtig. Maar weet ge, zo zegt de Heiland, wat ge dan doen moet? Dan moet ge aller dienaar zijn. Dan moet ge aller slaaf wezen. Dan moogt ge dus nooit heersen, maar altijd dienen. Nooit van uw macht gebruik maken, maar altijd slavenwerk verrichten. Niet nemen, maar geven. Geen offers vragen, maar u zelf opofferen voor anderen.

Ik kan me voorstellen, dat de apostelen zullen gedacht hebben: Wie is daartoe bekwaam? Hoe leren we dat? Is dat geen onmogelijke eis?

de gezelligheid van den krans der deftige dames in het afvallige Samaria (Amos 4:1), en de omgangsgemeenschapsgesprek van het ten doode opgeschreven Jeruzalem (Jeremia 16:1-9), terwijl toch die profeten zoeken de waarachtige gemeenschap der heiligen en dienen de opbouw der broeders. Opbouw, dat is: opbouw in het geloof en in de kennis van onzen Heere Jezus Christus. Daarvoor kan het noodig zijn, dat een valsche rust verstoord wordt en een gezellige sfeer wordt doorbroken. Daarvoor kan het noodig zijn, dat we een broeder, die verkeerd gaat, ernstig vermanen en bestraffen, gelijk ook Paulus zijn mede-apostel Petrus in het aangezicht wederstond (Gal. 2:11 v.v.). Dan is niet hij, die de rust verstoort, de beroerder Israëls, maar de beroerder Israëls is hij, die het Woord des Heeren verlaat en het verbond des Heeren breekt (vgl. 1 Kon. 18:17, 18).

B. JONGELING.

Als deze vraag bij hen is opgekomen ontvingen ze in vs 28 het antwoord:

„Gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.”

Er is Eén, die volstrekt naar de wet van het Koninkrijk der hemelen gehandeld heeft. Namelijk de Zoon des mensen.

Dat de Here Jezus daarmee zichzelf aanduidt is wel duidelijk.

Maar is het ook duidelijk, wat Hij daarmee eigenlijk zeggen wil?

Er is tot vandaag onder de geleerden veel verschil over de betekenis van deze naam. Ik zal u met die verschillen niet vermoeien.

Eén ding is dunkt mij wel zeker. We zullen voor de betekenis van deze naam de Schriften moeten onderzoeken. Want die getuigen van Jezus.

En bij de Schriften heeft de Heiland zich altijd aangesloten.

Had Jezus zich alleen maar een zoon des mensen genoemd, dan zou het niet meer betekenen dan ons woord: Mensenkind.

Als iemand zich wat verbeeldt en zich ver boven anderen verheft en hoog van de toren blaast, dan zeggen we: Man, blaas je niet zo op, je bent ook maar een mensenkind. Je bent ook maar een mens en niets meer. Jezus noemt zich echter niet een mensenkind of een mensenzoon, maar de Zoon des mensen. Daar ligt aan de ene kant wel in, dat Hij ons in alles is gelijk geworden. Uitgenomen de zonde. Niets menselijks was Hem vreemd. Maar anderzijds ligt er ook in, dat Hij een zeer bepaald mensenkind is. Namelijk de Zoon des mensen, waarvan in Dan. 7:13 sprake is.

In dat bekende hoofdstuk ziet Daniël in een droom of nachtgezicht vier dieren opkomen uit de volkeren-zee: Het eerste was als 'n leeuw, 't tweede als 'n beer, het derde als een luipaard. Het vierde was schrikkelijker nog dan de anderen. Het had grote ijzeren tanden, het at en verbrijzelde en vertrad het overige met z'n voeten; en het was verscheiden van alle dieren, die voor hetzelfde geweest waren; en het had tien hoornen. Deze vier dieren vertegenwoordigden de wereldrijken, die achtereenvolgens opkomen en vergaan.

Daniël ziet vervolgens, dat er tronen worden opgesteld en de Oude van dagen zich ten gerichte zet. God houdt gericht over de wereldrijken. Er komt een einde aan hun heerschappij.

Daarna volgen de bekende woorden: „Voorts zag ik in de nachtgezichten en zie, daar kwam één met de wolken des hemels als eens mensen zoon, en hij kwam tot de Oude van dagen en zij deden hem voor Hem naderen; en hem werd gegeven heerschappij en eer en het koninkrijk, dat hem alle volken, naties en tongen eren zouden; zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en zijn koninkrijk zal niet verdorven worden.”

Aan deze Zoon des mensen zal de Here Jezus gedacht hebben. Hem zal dus alle macht gegeven worden in hemel en op aarde. Hij zal alleen groot zijn en de eerste boven allen. Wellicht moeten we ook denken aan Psalm 8. Waar geschreven staat: „Wat is de mens, dat Gij hem gedenkt en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt. En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de Engelen en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond. Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, Gij hebt alles onder zijn voeten gezet” (Psalm 8:5-7).

Jezus heeft zich, naar de Schriften, met die zoon des mensen gelijk gesteld. Enerzijds in z'n vernedering. Anderzijds in z'n verhoging. Hij zal een naam ontvangen boven alle naam. Met eer en heerlijkheid gekroond worden.

Maar hoe onvergelyklijk groot Hij ook zijn zal en welke heerlijkheid Hem ook gegeven zal worden, Hij is gekomen niet om Zich te laten dienen. Maar om te dienen. Daarmee is heel Zijn leven gekarakteriseerd. Dienen was niet zijn lot, maar Zijn levensdoel. Hij diende niet uit dwang, maar gewillig. Hij docht niet aan Zichzelf, maar aan anderen, die Hij dienend wilde verlossen. Heel zijn leven is getypeerd door de voetwassing uit Joh. 13. Wat niemand van de discipelen voor de anderen wilde doen, dat deed Hij.

Hij wist, dat de Vader Hem alles in handen had gegeven en dat Hij van God was uitgegaan en tot God heenging. Juist daarom legde Hij z'n klederen af en nam een linnen doek en omgordde Zich daarmee. Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen en af te drogen met de doek, waarmee Hij omgord was. Hij deed het werk, dat bestemd was voor de geringste slaaf.

Heel z'n levenswerk was hiermee in overeenstemming. Hij had de Zijnen volmaakt lief. En toonde die liefde tot het einde.

En dat einde was: „Zijn leven te geven als losprijs voor velen”. De Statenvertaling heeft: Zijn ziel te geven. Maar ziel betekent hier zonder twijfel: leven. Zoals blijkt uit de Kanttekening: ziel, dat is leven. Jezus heeft zijn leven gegeven, toen Hij vrijwillig

in de dood ging. Zo zeggen wij bijv. ook, dat iemand z'n leven geeft voor het vaderland, als hij voor het vaderland sterft.

Zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. Zo lief heeft de Zoon des mensen velen gehad, dat Hij Zijn leven gaf. Het leven werd Hem niet ontnomen, maar Hij gaf het. Zoals Hij Zelf gezegd heeft: „Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af: Ik heb macht het af te leggen en heb macht het wederom te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen” (Joh. 10 vs 18).

Dat is wel het uiterste, het hoogste, wat iemand geven kan: het leven. Wat moet die liefde van Christus groot zijn. We kunnen er niet bij. Het is ons te wonderlijk. Het gaat ons verstand te boven. Vooral als wij bedenken voor wie, Hij het leven gaf: voor zondaren. „Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor de goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is als wij nog zondars waren” (Rom. 5:6-8).

De Statenvertaling heeft: tot een rantsoen voor velen. Wij verstaan dat woord rantsoen niet meer. Maar de Kantt, verklaart reeds als volgt: rantsoen of losgeld; hetgeen gegeven wordt tot lossing dergenen, die gevangen zitten. Hetzelfde woord wordt gebruikt in Ex. 21:30. Als iemand een stotige os had, die door nalatigheid van z'n eigenaar, een man of vrouw doodde, dan moest die os gestenigd worden en de eigenaar ook gedood worden. Maar deze doodstraf kon verzacht worden tot het betalen van een losgeld. Die losprijs was dan tot lossing van zijn leven. Onder de Grieken werd het woord gebruikt voor een geldsom, waarvoor een slaaf of kriegsgevangene werd vrijgekocht.

De gedachte van Matth. 20:28 is dus deze: Allen zijn des doods schuldig. Door de zonde zijn ze in de macht van de dood. Gebeurt er niets voor hen, dan blijven ze onder het doodsvonnis. Maar de Zoon des mensen is gekomen om zijn leven te geven tot een losprijs. Jezus Christus neemt de schuld van zijn volk op zich. En zo maakt Hij zijn volk vrij. Paulus heeft dat in 2 Cor. 5:21 zo gezegd: „Want die, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem.”

Die losprijs is voor velen. Calvijn zegt hiervan: „Daarmee is niet een bepaald getal bedoeld, maar meer algemeen de grote schare aan de ene kant, terwijl Christus alleen aan de andere kant staat als Verlosser. Zo is dit woord velen ook in Rom. 5:15 te verstaan, waar Paulus zeker niet aan een deel van de mensheid denkt, maar aan de ganse mensheid.”

De Schrift spreekt ruim en breed van hen, voor wie Christus gestorven is. Voor een schare, die niemand tellen kan.

Dit woord van Christus is vol van vertroosting. Voor allen die in Hem geloven. Onze zonden getuigen tegen ons. We hebben de dood verdiend. Wij kunnen die zonden nooit meer goed maken. Wij kunnen geen losprijs ooit betalen. En we vrezen voor de dood. We hebben angst voor de hel. Wat is dat vreselijk! Altijs van God verlaten zijn. Dat is erger dan de natuurlijke dood. Dat is de eeuwige dood.

Maar daar klinkt ons het woord van de Heiland in de oren: Ik ben gekomen om Mijn leven te geven tot een losprijs voor velen. Als dat Evangeliewoord ons wordt verkondigd dan sluit Hij ons niet uit. Met dat Evangeliewoord sluit Hij ons bij die velen in. Een van de laatste woorden van de Bijbel is: „En die dorst heeft come; en die wil, neme het water des levens om niet” (Openb. 22:17).

Daar moeten wij niets afdoen en niets aan toedoen. We moeten het laten staan zoals het daar staat. Mensen leggen lasten op, te zwaar om te dragen. Farizeers van oude en nieuwe tijd stellen duizend en één voorwaarden, waaraan wij zouden moeten voldoen, eer we op Gods genade mogen rekenen. Jezus zag de scharen, die met die lasten beladen werden en er moe van waren. En Hij zeide: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn en Ik zal u rust geven” (Matth. 11:28).

Dat zegt de Heiland nog. En dat meent Hij. We kunnen op Zijn woord aan. En wie er op vertrouwt zal nooit beschaamd worden. Dit is de enige troost, dat Jezus Christus Zijn leven gaf tot een losprijs. Hij heeft alles volbracht, wat voor de vrijmaking van zondaren nodig was.

Maar dit woord van Christus is ook vol vermaning. Als ik me niet vergis zoeken we vaak meer de vertroosting dan de vermaning. Vooral als het gaat over het lijden en sterven van onze Zaligmaker. Maar de Schrift verbindt ze bijna altijd. Geloven we, dat Jezus Christus gediend heeft en Zijn leven gaf? Is dat het enige fundament onzer zaligheid? Welgelukzalig zijn we dan. Getroost in leven en sterven. Maar daarmee is niet alles gezegd. We worden ook vermaand. Want de Here wil niet alleen dat we getroost zijn. Maar ook dat we Zijn wil doen. En het is Zijn wil, dat we dienen. Dat we ons geven.

Dat geldt in de eerste plaats van de apostelen.

Op 1
Hervorm
voerd, d
lente-ge
wachting
Enkele
Dr G.
fession
Maart)
voegdi
meenten
nroom v
uitgaat,
voor ik
zaak aan
vervorm
maar een
wordt v
voege, d
wanorde
elkaar k
menten
als wan
gaan vor
in een t
kennis h
denortho
hele ker
daken zo
mág gaa
aanfluit
paalde z
de zienst
andere
worden i
als neo
die alle
wijdering
staat val
geleden,
raken ho
neer men
meente,
gaan, ka
zal uitwi
volk is i
partij, m
bij een w
Deze o
blijkt uit
het voor
verwacht
staat van
Wij rake
En dan
antithese
tingen” i
spreken
alleen m
ringen. 't
was één.
fier uitge
meenscha
apostol
zaamheid
diking er
Kerk.....
Drieënig
Wat n
middenpa
men dit
betekent
beschouw
rijdige d
Zij moest
allen sla
geheerst
ben doen
zeker.
Maar d
nen. Dat
zij elkan
„Gij hee
Ik ben he
voeten g
ders voet
gegeven,
ook doet.
Voorwa
niet meer
dan die
weet, zal
Ik vree
Maar niet
daag and
niet aan
is Eén, d
Door zijn
willen. L
dat geve
was” (Fil